

Gud väntar på Sveriges kristna – omvänd er!

Behovet av omvändelse är ständigt närvarande hos den kristna människan, just därför att vi är svaga och ofullkomliga i oss själva. Vi gör saker och tänker sådant som inte är välbehagligt för Gud, vi syndar alltså, och när vi syndar så lär Bibeln att vi ska omvända oss och be Gud om förlåtelse. Då förlåter han oss och renar oss så att vi kan leva i frihet och tjäna honom med glädje.

Bibelns evangelium genomsyras av uppmaningen till varje människa att omvända sig från ett liv i synd och till ett liv i Guds helighet. I sin första predikan uppmanade Jesus människorna att omvända sig och tro på Guds evangelium. (Mark. 1:14, 15.) Och när Petrus predikade för judarna som var samlade i Jerusalem på Pingstdagen uppmanade han dem att ångra sig och vända om så att deras synder skulle bli utplånade. (Apg. 3:19.) De betydde dock inte att de blev syndfria och aldrig mer syndade. Det förstår vi när man läser om Ananias och Safira som överenskommet ljög inför församlingen och gick ett fruktansvärt öde till mötes. (Apg. 5:1-11.)

Att vi kristna har behov av omvändelse, både enskilt och kollektivt, förstår vi av budskapen till de sju församlingarna i Mindre Asien, som den uppståndne Jesus adresserar. Fem av de sju församlingarna uppmanas att omvända sig från sådant som inte behagar Gud. (Upp. 2:1-3:21.)

Vem väntar på vem

Behovet av omvändelse hos oss kristna har blivit allt mer aktuellt den senaste tiden. Förkunnelsen och profetiska budskap har påtalat detta i många olika sammanhang. Inte minst har omvändelsens nödvändighet lyfts fram av gästande förkunnare och böneledare som besökt vårt land de senaste åren. Jag tror att vi är många som tagit emot detta budskap med stort allvar och har velat se en förändring i våra egna liv såväl såväl som hos våra trossyskon. Jag tror också att allt fler inser att den andliga situationen i Sverige och Norden inte är sådan som Gud vill att den ska vara. Samtidigt måste man konstatera att denna insikt ännu inte resulterat i ett andligt genombrott som visar att en påtaglig förändring är på gång i landet, trots att det är många som ber.

Det känns som att vi väntar på att Gud ska gripa in och göra det vi längtar efter istället för att vi lyder vad han redan sagt upprepade gånger. Visst, det är bibliskt att vänta på Herren. Psalmisten sjunger: *"Jag väntar på Herren, min själ väntar; ..."* (Ps. 130:5.), och profeten Sefanja säger: *"Vänta därför på mig, säger Herren, på dagen då jag reser mig för att ta byte, ..."* (Sef. 3:8.)

Men det handlar också om vilka omständigheter som råder vid varje tillfälle. Har Herren talat tydligt till mig/oss om något så finns ingen ursäkt att inte lyda. Det var problemet bland Israels folk på Jeremia tid, då Herren sade: *"Men själv har jag talat till er gång på gång och ni har inte lyssnat till mig. Gång på gång har jag sänt er mina tjänare profeterna och sagt: 'Vänd om var och en från sin onda väg, ...'"* (Jer. 35:14, 15.) Detta upprepas 11 gånger hos profeten Jeremia, vilket måste betyda att folket visste vad Gud hade sagt, men man lyssnade inte och därför uteblev omvändelsen. Det var Gud som fick vänta på att folket skulle lyssna och lyda. Jag tror att det är en liknade situation som vi som Guds folk befinner oss i just nu. Våra böner om väckelse som leder till förändring i landet är kanske ett sätt för oss att vänta på Herren när han faktiskt väntar på att du och jag ska omvända oss. Vi har väl alla något att vända oss bort ifrån? Det kanske är oss själva som vi egentligen väntar på!

Linus Owman, styrelseledamot i SEA, tar upp detta ämne i en välskriven debattartikel i tidningen Dagen, den 5 augusti 2020. "... I varje generation finns människor som hoppas att det ska ske /en sista stor väckelse/ under deras livstid. Jag tror denna föreställning, sann eller inte, passiviserar oss, eftersom vi tror att allt på något sätt ändå kommer att ordna sig genom ett gudomligt ingripande som vi inte har med att göra (annat än genom att ivrigt be om den). Min fråga är vilka människor som vi tänker oss kommer att agera i en sådan väckelse, i den mån den inträffar under vår livstid. ...

Som jag ser det är en av de saker som skakas, just i detta ögonblick, hela den kristna (framför allt den frikyrkliga) verksamhetsmodellen. ... Det som sker under coronakrisen är en accentuering av något som pågått under lång tid, där vi blivit globaliserade kristna individer som öser ur källor från nätet, men som saknar vardaglig förankring i en kristen gemenskap som förändrar de liv vi dagligen lever. ... Så, i en tid av sekularisering, ökande marginalisering och sviktande mod, vad är det vi

väntar på? Vi är dem vi väntar på.”

För drygt ett halvår sedan genomfördes en böneskola på olika platser i Sverige som leddes av tre böneledare från Tanzania. Dessa bröder har besökt vårt land vid ett flertal tillfällen de senaste åren och har fått vara till stor välsignelse och inspiration för många bedjare. Deras besök i våras måste tyvärr avbrytas på grund av corona-epidemins utbrott. Strax efter att de rest tillbaka till Tanzania skrev pastor Sven Nilsson följande på Facebook: ”Jag har just varit på Ralingsåsgården i Aneby (6-8 mars) där vi var ett 30-tal deltagare som ville lyssna till bröderna Jackson och Gerson Sangiza och Azori från Tanzania när de delade sina erfarenheter och Guds Ord om bön. Dagarna blev en stark påminnelse om bönens nödvändighet och kraft. ... Så vad väntar vi på?”

Böneskolans ”rektor”, teol dr Anders Gerdmar gav följande uppmaning: ”Tanzaniavännerna sa i Ralingsås att nu är det vårt ansvar att be för Sverige! Vi kan inte vänta eller fundera – be hemma, samla några få, ropa till Herren så ska han svara oss!

Gud har kallat gång på gång

Uppmaningen till oss kristna att omvända oss har Herren kallat till gång på gång de senaste 39 åren, att vi ska ödmjuka oss, söka Hans ansikte och omvända oss från våra egna vägar. (2 Krön. 7:14.) Från mitt perspektiv gick denna kallelse ut på ett kraftfullt sätt första gången i slutet av den Allkristna konferensen i Katarina kyrka i Stockholm 19-21 januari 1981. Konferensen präglades av heligt allvar och förkunnelsen manade till omvändelse bland Guds folk. Om inte detta fick ske skulle den karismatiska förnyelsen, som pågått under 70-talet, stanna upp. Pastor Sven Nilsson i Örebro var den som tydligast förmedlade detta budskap. Han utgick ifrån bibelordet i Hosea 6:1-3, ”*Kom låt oss vända om till Herren*”, och sade: ”Problemet är inte våra samfund, utan det som finns i våra hjärtan och som våra samfund är ett uttryck för. Problemet är heller inte våra fiender. Det vi kallat ”förnyelse” har från Guds sida varit avsett som en väckelse för Guds folk. Och en väckelse är alltid en kallelse till omvändelse. Vi har upplevt väckelse, men Gud väntar på vår omvändelse. Utan omvändelse blir det heller ingen fortsättning i förnyelsen. Då Sven frågade Gud, vad det var Han ville att vi skulle omvända oss ifrån fick han följande svar: ’Det religiösa väsendet och denna tidsålders väsende.’”

När pastor David Wilkerson besökte Sverige och talade i Filadelfiakyrkan i Stockholm Pingsthelgen 2004, bar han fram ett allvarligt budskap till kristenheten i Skandinavien om att omvända sig till Herren. Essensen i det han sade är följande: ”Jag ser apati, säger Herren. Ni har kommit till den punkt då ni har förlorat kraften, den helige Ande. Och det är på grund av er apati. Det finns inga tårar, det finns ingen smärta, för att ni evangeliska kristna är så toleranta. Den helige Ande säger: Det är apati! Receptet mot apati är NÖD! Men det är inte många som vill höra det. Vi vill inte gråta.”

Jag har lyssnat till detta Herrens budskap genom Wilkerson många gånger och varje gång har det tagit tag i mig och jag har bett, Herre ge mig av den nöd som du känner för ditt folks situation, som du säger i Ordet: ”*I nöden ska de vända sig till mig.*” (Hosea 5:15.)

Strax före nyår 2013-14 hade jag en känsla av att 2014 skulle föra med sig något speciellt. Så en tidig morgon i mars 2014 vaknade jag med följande ord i mitt inre: ”Det har nu gått 40 år sedan Guds folk i Sverige berördes av den karismatiska väckelsen!” När jag reflekterade över det en kort stund konstaterade jag att kristenheten i Sverige försvagats i andligt avseende under dessa år. Trots flera andliga förnyelsevågor sedan slutet av 70-talet fram till nu, har Guds församling, generellt sett, förlorat mark och inflytande. Samma morgon uppfattade jag att Herren sade: ”Nu är det tid för mitt folk att omvända sig från sina avgudar och sin andliga ljumhet. Jag vill ännu en gång utgjuta min Ande över dem som törstar efter mig.” Jag har inte kunnat släppa det jag då hörde, och min bön sedan dess är: ”Gud, tänd väckelsens eld ännu en gång i ditt folk i Sverige!”

Våren 2015 hölls konferensen Nordic Summit i Citykyrkan i Stockholm med temat: ”Guds plan för upprättelse – Nycklar till vår nordiska framtid”. En röd tråd genom konferensen var de nordiska ländernas roll och kallelse i den yttersta tiden. Särskilt betonades vikten av att stå i gapet för sin nation. Prästen Hans Weichbrodt hade ett starkt budskap på lördagskvällen och sade bland annat: ”Det finns en inbjudan från Gud att det nu är tid att vända om. Vi går mot en fruktbarande tid, men

vi bör vara medvetna om att det kommer att ske mitt i stormen och inte i en lugn ankdamn.”

I april året därpå inbjöds det till en uppföljande Nordisk konferens i Citykyrkan, med temat: “Rustad till allt gott verk”. I inbjudan stod: ”Tiden har kommit då de andliga tjänstegåvornas struktur, funktion och samverkan måste vitaliseras genom en djupgående enhet i bön och lovsång bland Guds folk, som gemensamt tar ansvar för sina städer och vårt land, samt börjar bygga på Herrens hus och inte våra egna (Hagg. 2:1). Förmågan till gemensamt ansvar genom relevant och medveten strategisk bön kommer att bli avgörande för Guds folk framöver. Där bröder endräktigt bor tillsammans, vill Herren ge välsignelse till evig tid (Ps.133).”

I bönekonferensen Nationell Bön på Ralingsåsgården i mitten av augusti förra sommaren läste pastor Sven Nilsson upp ett profetiskt budskap han mottagit från Herren. Inför en fullsatt sommarkyrka sade han bland annat: ” Jag vill upprätta trons lydning bland mitt folk. Men genom ert förakt för mitt ord, kränker ni min helighet. Jag, Herren, har inte förändrats, och mitt Ord står fast. ... Ni sörjer över att antalet medlemmar i era organisationer minskar, men delar inte min längtan efter de förlorade, därför att ni är ljumma i er kärlek till mig. ... Om ni ångrar er, om ni omvänder er till mig, låter jag er på nytt komma tillbaka in i min närhet. ... Från den dagen ni omvänder er ska min glädje ge er styrka och villighet att lägga tillrätta det som har blivit fel under er olydnads tid.”

I en debattartikel i Världen idag, den 4 augusti 2020, skriver Daniel Stråle, ledare för OM Sverige, om betydelsen av att vi kristna överlåter oss till hela Guds Ord, som det är oss givet i Bibeln, om vi ska vara framgångsrika i vårt uppdrag som är mission. ”... Utan en tydlig överlåtelse till Guds ord kan vi inte ha den enhet som krävs för att förstå och slutföra missionsuppdraget, varken hemma i Sverige eller ute i världen.” (2 Tim. 3:14-17.)

Fyrtio dagar av omvändelse

Omvändelse är ett centralt begrepp i Bibeln, inte minst i Gamla testamentet. Där finns många berättelser om Guds uppmaningar och vädjanden till enskilda judar såväl som till det judiska folket att omvända sig från sina onda gärningar och vägar. Det är därför inte märkligt att det judiska året har 40 dagar som kallas omvändelsedagarna. I år började denna period vid Nymånad (*Rosh Chodesh*), torsdagen den 20 augusti (30 Av i den judiska kalendern), och pågår till måndagen den 28 september (10 *Tishrei*), som är Försoningsdagen (*Yom Kippur*), judarnas heligaste dag. Den första dagen läser man i synagogan från profeten Hosea kapitel 6, den text som inleds med samma ord som Sven Nilsson citerade vid konferensen i Katarina kyrka 1981 då han talade om vikten av omvändelse.

Om dessa omvändelsedagar skriver bibelläraren Sven Almkvist i Världen idag den 18 augusti: ”Gud söker ett folk som är villigt att leva i en omvändelsens fasta. Ett folk som tar sin synd på allvar och i djupet av sitt hjärta söker hans nåd och förlåtelse. ... Låt oss bli ett folk som i ödmjukhet söker den Heliges gemenskap i omvändelse och syndabekännelse. ...”.

Sverigebörens lunchbön på torsdagar i Citykyrkan i Stockholm uppmärksammar också de judiska omvändelsedagarna, där temat under september är Försoningen, och skriver: ”Den 20 augusti infaller den 30 AV som är inledningen av 40 dagars omvändelse innan den stora försoningsdagen: Yom Kippur. Försoningen är helt och hållet ett Guds verk men omvändelsen tillfaller oss. Vi behöver ödmjuka oss inför Herren och be för oss själva och för våra medmänniskor att försoningen ska verka i oss och ibland oss.”

Låt denna 40-dagarsperiod, med omvändelse och försoning i centrum, vara en tid då vi på allvar söker Herren i bön och tillbedjan i enlighet med 2 Krön. 7:13-14.

Claes-Göran Bergstrand. 2020-08-20.